

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1195/2019
16.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић, и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Обрад Пашајлић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Пожаревцу, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1986/18 од 19.11.2018. године, у седници од 16.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1986/18 од 19.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави, Судска јединица Жагубица П 1000/16 од 25.12.2017. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац носилац права закупа на неодређено време на стану у ... описаним изреком, што је тужена дужна признати, а тужиоцу ће ова пресуда послужити као основ за остваривање права по основу закупа на неодређено време. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1986/18 од 19.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП. Наиме, ревизијом се указује на погрешну

примену тада важећег члана 2. Закона о стамбеним односима из 1973. године и члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, али се не указује на законске разлоге за изузетну дозвољеност ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, а због погрешно утврђеног чињеничног стања посебна ревизија се не може поднети. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, и утврдио да ревизија није дозвољена.

У тужби за утврђење поднетој суду 30.08.2016. године, вредност предмета спора означена је на 50.000,00 динара. Ова вредност предмета спора унета је у увод првостепене и другостепене пресуде.

С обзиром да наведена вредност предмета спора очигледно не прелази ревизијски цензус од 40.000 евра у динарској противвредности из члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић